

Др. Ото. барон Дунгерн
професор универзитета у Грацу

Др. Александар Омчикус
генерални конзул у п.

КРАЉ ПЕТАР II
И
КНЕЗ НАМЕСНИК ПАВЛЕ
ПОТОМЦИ СТАРИХ СРПСКИХ ВЛАДАЛАЦА

Dr. Otto Baron Dungern
Professor of Graz University

Dr. Aleksandar Om
consul general i. r.

KING PETAR II
AND
PRINCE REGENT PAUL
DESCENDANTS OF THE ANCIENT SERBIAN KINGS

ЗАГРЕБ — ZAGREB 1937

Сва права задржавају писци. — Copyright 1937 by „Grafika“ Zagreb.

*Иштампано
у штампарији „Гrafика“ (С. Ковачић) Загреб, Гундулићева ул. 24*

Од старине бани и кнезови,
Њина славна знаду се имена,
И који је од којег племена,
Још одавно у стара времена.

Вук Караџић: „Српске народне пјесме“
Државно издање — Биоград 1900. — Књига
осма, страна 208, стих 34—37.

Сва права задржавају писци. -- Copyright 1937 by „Графика“ Загреб.

*Штамцано
у штампарији „Графика“ (С. Ковачић) Загреб, Гундулићева ул. 24*

Од старине бани и кнезови,
Њина славна знаду се имена,
И који је од којег племена,
Још одавно у стара времена.

Вук Караџић: „Српске народне пјесме“
Државно издање — Биоград 1900. — Књига
осма, страна 208, стих 34—37.

Великим сеобама словенских и германских народа у прво доба Средњег века ушао је сасвим нов дух у међусобне односе држава. Народи Старог века знали су, наиме, само за једну правну заједницу и то за заједницу своје државе. Тим народима бити су сви остали народи Варвари — како су их Грци и Римљани звали — а то је значило људе који се налазе ван правне заједнице, које није штитило право те заједнице, укратко, који су били неправни, јер нису припадали оној правној заједници коју је поједини народ познавао и признавао као своју. Према томе, народи Старог века нису били у стању, да претпоставе да и други који народ може имати сличну правну заједницу и да више држава, као правно једнако равних људи, могу једна крај друге постојати и да се међусобно могу признавати. То је успело тек Германима и Словенима, кад су, од четвртог века даље, почели стварати своје државе. А да своју међусобну равноправност у свечаном и свима видном облику потврде, употребљавали су као најважније средство женидбе синова и удаје кћери својих владалачких породица између себе. Кћи је, наиме, код њих била исто тако наследница владалаштва, историјског угледа и достојанства владачког племена, као и син који је настављао мушку лозу династије. Код њих је владаочева жена, пореклом из неког стра-

ног владалачког дома, била више него претставница земље и народа из ког је дошла. Она је била и живо јемство да су се народи, гледајући своје владалачке домове међусобно тако спојене поштовали као равноправни. Основица свему томе била је несумњиво мисао, да једнака крв везује. А та мисао, да једнака крв везује, прастара је тековина људског духа. Тек кад је та мисао постала заједничко добро многих народа, могла су настати владалачка и краљевска племена. И, кад су народи, запажањима и искуством, почели веровати да се крвљу наслеђује и својственог и особеност предака, желели су и хтели, да њихови владаоци и краљеви буду потомци њихових пређашњих владалаца и краљева, или да су с њима у крвном сродству. Тако је дошло до тога да се у историји, докле она унатраг допире, свуда налазе владалачка колена и лозе. Човек наслеђује своју крв од мајке исто тако као и од оца. Стога је порекло по мајци исто тако драгоцено као и по оцу. Зачудо да до тога схватања нису дошли сви народи, и да још ни данас то није заједничко свима народима. Кад су исламизовани Турци продрли до Беча, и кад су немачки научници почели да се баве њиховим особеностима, чудили су се да се у Турака не пита ко је била мати ког султана, већ да је било доста ако је султан по мушкој лози потицао од пређашњег султана. Турци су у том погледу били равнодушни према мајци и жени. Турско право није познавало — можда и због многоженства — појам равноправности жене, па је тако жена у муслиманском саставу породице

била без правнога значаја. Султанове кћери нису никад биле носилице монархистичке легитимности. Код многих султана се уопште није знало ко им је мајка. Према томе је мисао да сваки човек наслеђује своју крв од мајке као и од оца, била Турцима сасвим страна. Код европских народа, кћи је одувек била изједначена са сином. Грчке су приче пуне таквих примера. Исто тако и наследство римских царева. Међу њима било их је много који су личном способношћу или поверењем своје војске дошли на царски положај, но од њих ниједан није пропустио а да не ступи у односе с којом од пређашњих царских породица, и то, по могућству, женидбом са ћерком, која је била наследница крви пређашњих царева. Тако је многи од њих у очима народа учврстио свој положај као цар. Друго средство за то била је у старом Риму адопција. Она је новом цару требала да накнади крв пређашњих царева, коју он није имао.

Каснији германски и словенски народи нису познавали, нити прихватили помоћно средство адопције. Код ових народа је женидба са ћерком неке владарске или кнежевске крви била једино средство да неко буде примљен у круг кнежевских породица, као њима раван по роду. Све династије разних германских краљевина од 5. до 9. века које су се у историји појавиле, сродиле су се међу собом по тазбини. Њихове кћери, тиме што су постале жене страних кнежева, створиле су везу која је довела до схватања равноправности и солидарности различитих владалачких и кнежевских до-

мова, и равноправности различитих држава у хришћанској Европи; оне су тиме у исти мах легитимисале и своју породицу у својој земљи као признату владалачку кућу. Сем тога, оне су при удаји често носиле у брак уз своју династичку крв као мираз и разне земље и крунске области, нарочито кад су биле без брата, дакле, кад су биле не само принцезе, него и наследнице. Тиме су се често мењале државне границе, географске карте примале су друге облике, а више пута долазило је због тога и до разних сукоба и великих ратова. У 11. веку, породица руских великих кнезова из династије Руриковића ступила је у тај круг владалачких породица, исто тако келтски краљеви из Шкотске, скандинавски краљеви, византијски цареви, мађарски краљеви и стари српски владоци — велики жупани, краљеви и цареви. На тај су се начин све хришћанске кнежевске породице у Европи у 12. и 13. веку сродиле међусобно по тазбини тако, да се могло рећи, да у Европи постоји једна велика кнежевска породица, једна извесна заједница владалачких породица по браковима, која све до данас траје, уколико су неке од тих владалачких породица још и сад владоци држава. У ту заједницу примљене су и породице које су доцније ушле у владалачке куће, или саме завладале у државама хришћанске Европе. Свака нова династија тражила је одмах везу с том европском кнежевском заједницом по крви, па су се или женили са кћерима из тога круга, или су удавали своје кћери за стране кнежеве. Тако је било с богатом патри-

цијском породицом де Медичи у Фиоренци, с отменим породицама млетачких дуждева, с необичним витезом из Нормандије кад је на Сицилији основао краљевство и династију, па с краљевским кућама Тудора у Енглеској и Ваза у Шведској, иако су саме никле из мањег племства. Тако су учинили и Романови у Русији и Бонапарте у Француској, Бернадоте у Шведској, Петровић-Његуши у Црној Гори и владалачки дом Карађорђевића у Србији, потоњој краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, а данашњој краљевини Југославији.

Најстарији српски владалац у Средњем веку за кога се зна да је тражио поменућу европску заједницу владалачких породица, био је Урош I Бели (владао је од 1115—1131 г.). Једна његова кћи удала се за Конрада II († 1150), војводу знојмског из чешке куће Пшемисловића, сестрића краља Вратислава II чешког († 1174), Леополда баварског († 1141) и Хајнриха аустријског († 1177). Друга кћи Јелена удала се приликом склапања савеза између Срба и Мађара против Византије год. 1129, за мађарског краља Белу II Слепог, сина Риксе пољске принцезе, једне од унука немачког цара Отона II и Теофаније византијске принцезе. Она је била не само по мужу јој краљу Бели крунисана краљица Мађарске (1131 год.), него је фактично Мађарском и владала, а помагао јој је млађи син Уроша I, а њезин брат Белош, који је постао бан Хрватске и палатин Мађарске.

Удаја Јелене, кћери Уроша I, за мађарског краља Белу II била је прва тачно позната веза

српске владалачке кћери са страним краљевским домом. Од ње потиче по женској лози руска кнегиња Аурора Демидова, кнегиња од Сан-Доната, мајка кнеза Павла, и по њој је Кнез Намесник Павле наследно крв старих српских владалаца. (Таблица IV).

Сина Уроша I, великог жупана Десу, наследно је Стефан Немања (†1200) оснивач највеће српске династије у Средњем веку. Кад је Стефан Немања дознао, да се немачки цар Фридрих I Барбароса спрема на трећи крсташки рат, послао је крајем 1188 год. своје посланике на царски двор у Нирнберг, с писмом у коме саопштава, како српски владалац с радошћу очекује да крсташка војска прође кроз његову земљу. И заиста, Стефан Немања је свечано дочекао цара Фридриха I у Нишу, и понудио му савез против Византије, који је цар прихватио. Барбароса је зато обећао Немањи своју рођаку баварску грофицу од Андекса, кћер Бергхолда IV маркграфа од Истре и Крањске и војводе Далмације и Хрватске или Мераније (Meer an —земља на мору) за његова синовца Тољена. Тиме је требао бити потврђен савез између Немање и Барбаросе. Скоро сви владаоци династије Немањића склапали су политичке бракове. Њихове су жене биле византијске, француске, бугарске и мађарске принцезе, или Италијанке из великих млетачких кућа (Дандоло-Сан Марко. Морозини). Син Стефан Немање, Стефан Првовенчани (†1223), први крунисани српски краљ, био је најпре ожећен с Еудоксијом Ангелином, ћерком византијског цара

Алексија Ш, а трећи пут с Аном Ренијера Дандола, унуком млетачког дужда Енрика Дандола. Праунука Стефана Првовенчаног, а кћи краља Стефана Драгутина (†1271), Јелисавета, најзначајнија је од свих кћери из династије Немањића, јер је она наследством пренела крв Немањића у све европске владалачке домове. Јелисавета се г. 1284 удала за Стефана I Котромана, бана босанског. Тиме је породица Котромана постала равноправна владалачком дому. Њезин син Стефан II, бан босански, оженио се 1324 с Јелисаветом принцезом пољском. Њезин унук Стефан Твртко I, син прешашњих, постао је краљ босански. Њезина старија унука, удајом за Лудвига I анжувинског, постала је маџарском краљицом, а млађа Катарина удала се за грофа цељског Хермана. Унука ове Катарине, Варвара Цељска, жена Сигисмунда од Луксенбурга, Чешке и Мађарске, постала је немачка царица. Праунука царице Варваре и цара Сигисмунда, Ана, наследница Чешке и Мађарске, била је жена немачкога цара Фердинанда I. Од њих потиче царица Марија Терезија, а и њезин муж цар Франц I. Њезина праунука Леополдина аустријска надвојвоткиња, била је прабаба румунског краља Фердинанда I, оца принцезе Марије удате за Александра I краља Срба, Хрвата и Словенаца, односно, краљевине Југославије, а краљице мајке краља Петра II.

А и последња српска династија, Бранковићи, давно је у мушкој лози изумрла, али зато даље

живи у потомцима својих кћери. Лазар Хребелјановић (†1389) кнез српски (у народном предању: »Цар Лазар«) оженио се Милицом (»Царица Милица«) кћерком Вратка војводе цара Душана, а унуком жупана Димитрија сина краља Вукана, најстаријег сина Немањиног. Њихова кћи Марија (»лијепа Мара«) удала се за Вука Бранковића, господара Косовске области. Њихов син, деспот српски Ђурађ Бранковић, узео је византијску принцезу Јерину Кантакузину за жену. Њихов син Стефан Бранковић имао је кћер Марију, која се 1485 год. удала за Бонифација III, маркграфа од Монферата из царске династије Палеолога од Византије. По тој кћери Марији и кнез Лазар и династија Бранковића постали су прадедови већине царских и краљевских домова у Европи. Њена унука Маргита, наследница дома Монфератског, унела је српску крв у италијански владалачки дом херцега од Мантове. Она се удала за Фредерига II Гонсага херцега од Мантове. Више кћери из породице Гонсага удале су се у лотариншку и аустријску владалачку кућу, и постале су тако прамајке царице Марије Терезије, а и њеног мужа цара Франца I, од којих по женској лози потиче румунски краљ Фердинанд I, краљица-мајка Југославије Марија и Петар II, краљ Југославије.

На тај се начин може утврдити (таблица I и II) да у жилама краља Петра II тече крв Стефана Немање, оснивача славне и највеће српске династије у Средњем веку, Немањића, и кнеза Лазара,

прочелника Косовске вечере и народног светитеља, који је год. 1389 погинуо у боју на Косову. У том боју била је запечаћена судбина Балкана, а донекле и великог дела Европе за неколико векова. На Косову је погинуо и турски султан Мурат, а потрданска звона у Паризу узалуд су забрујала у славу српске победе, коју је нетачно јавила француском двору преурађена вест млетачког дужда.

И тако старе српске династије живе даље и данас. У мушкој лози све су ове кнежевске породице из Средњег века већ изумрле, али су кћери наставиле лозу и њихову крв преносиле с колена на колена. У Француској, Немачкој и Италији вековима се спомињало ко све, и по женској лози, потиче од великога цара Карла, оснивача новог западно-европског царства, кад је његова породица већ давно била изумрла. Исто тако је било и за Енглеze важно потомство и по женској лози краља Алфреда Великог, који је Енглеску ујединио. Кад је усмено и породично предање, после много векова, избледело или сасвим ишчезло, сачувала га је потомству историјска и генеалогска наука. Та се наука о животу крви старих краљева по кћерима негује још данас нарочито у Енглеској али и у осталим западноевропским земљама. И заиста је достојан задатак поменуте науке, да покаже да и у данашњем југословенском краљевском дому још живи, по кћерима, крв старих српских народних династија.

Претпоследња (III) таблица показује поредак старемајки Краља Петра II, ако се мајка његове

мајке, па њезине мајке мајка и тако даље по чистој материнској лози утврди. Сваки човек има по оцу мушку лозу, којом наслеђује породично име, а по мајци женску или материнску лозу, која је за детерминацију личних особина исто тако важна, као и мушка лоза. За краља Петра II чиста материнска лоза може се пратити чак до доба првих краљева из династије Немањића. На челу те материнске лозе стоји царица Јевросима (Еуфросине), жена цара Алексија од Византије. А како су је звали Каматера Дукаина, могуће је да јој је мајка била из чувене куће Дукаса, чији је један члан неко време носио византијску царску круну. Сигурни подаци о њеном пореклу нису сачувани. Њезина најмлађа кћи Еудоксија, била је жена српског краља Стефана Првовенчаног.

Веома мало људи има чија се материнска лоза може документарно пратити у тако далеку прошлост. И нема данас члана ниједне владалачке куће у Европи, чије би порекло, по материнској линији, било одличније и отменије од порекла краља Петра II.

Грац — Загреб 1936

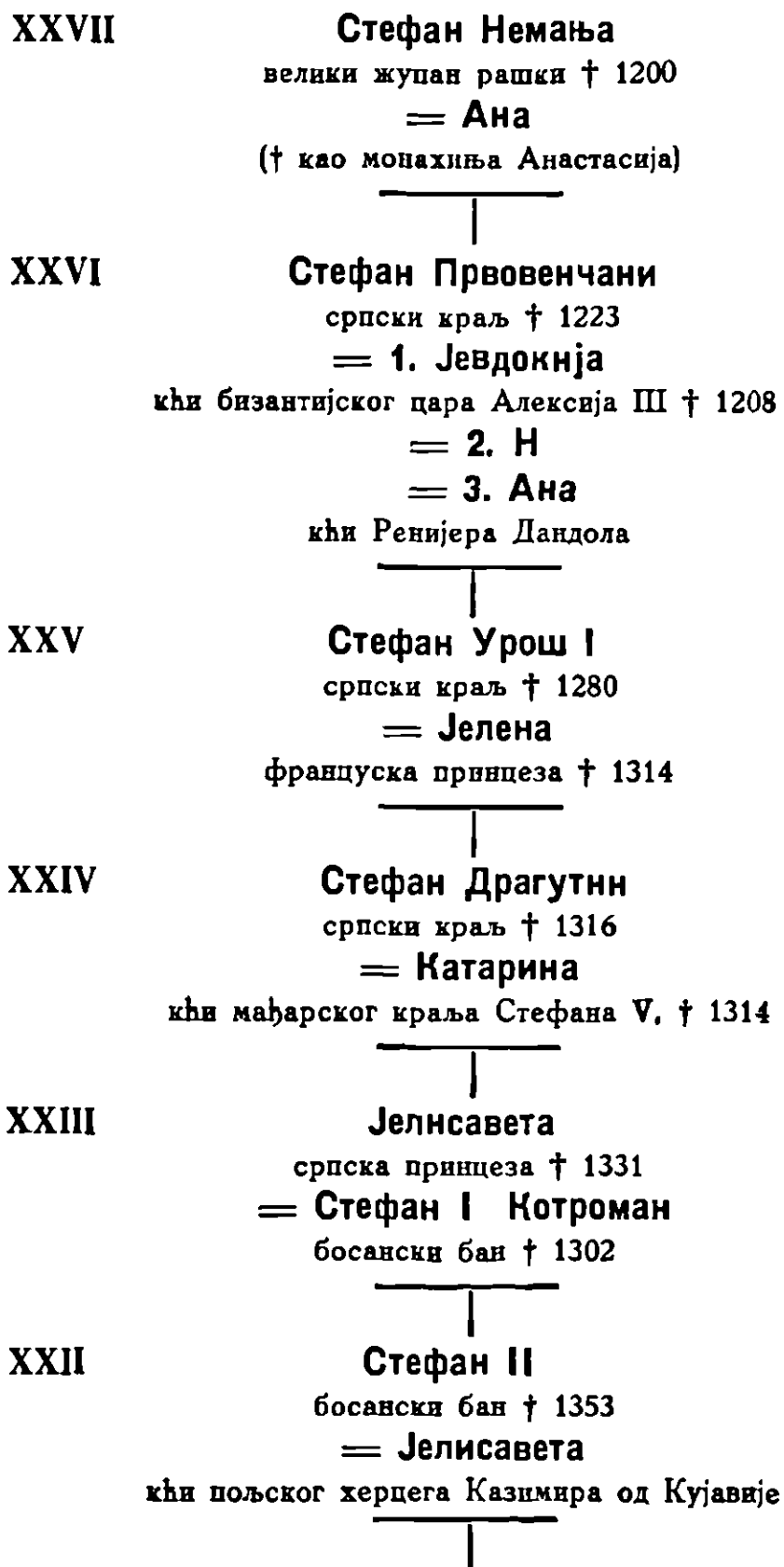
ТАБЛИЦА I

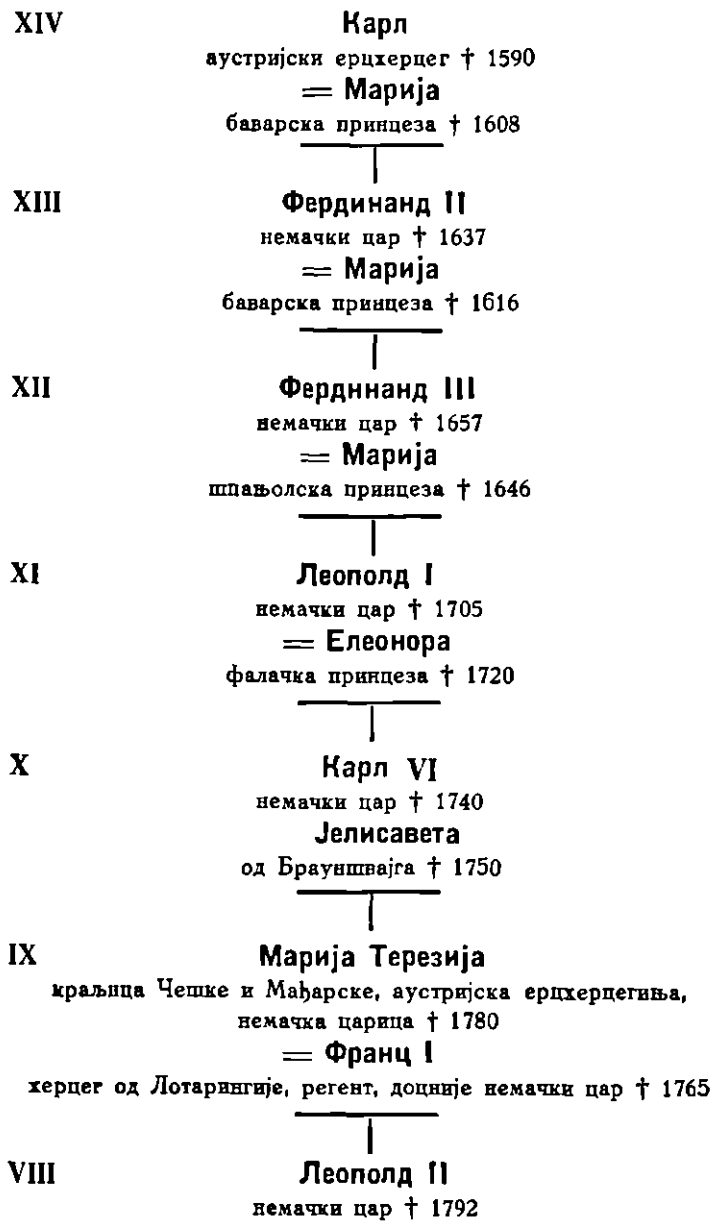
Кратице:

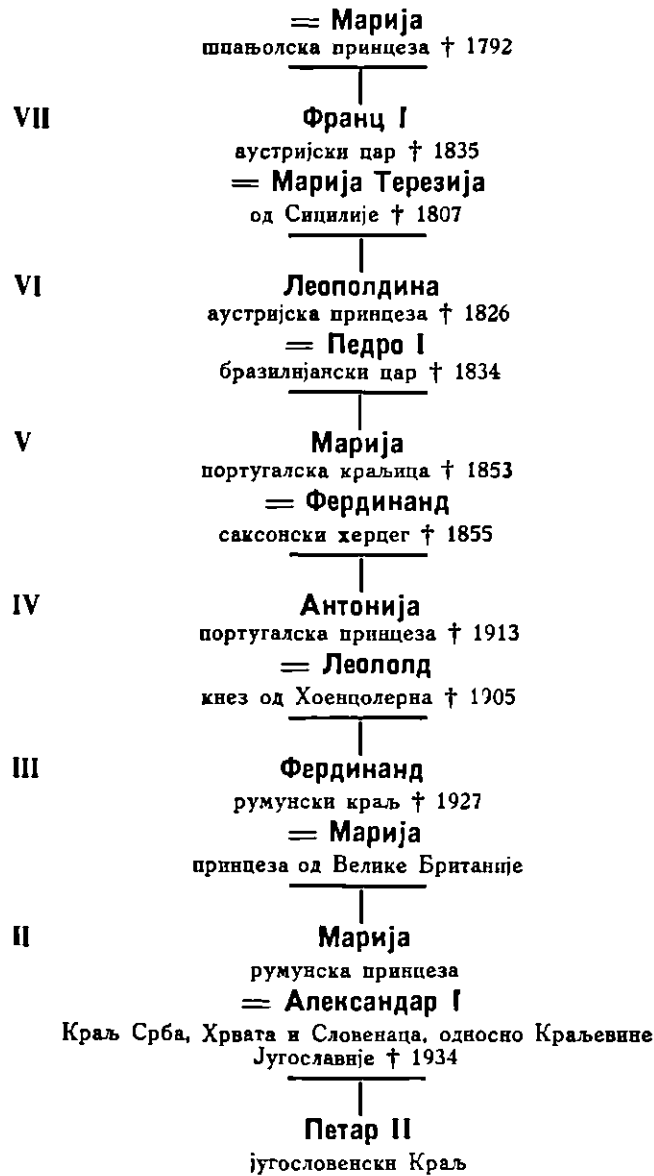
= муж (жена)

Т син (кћи)

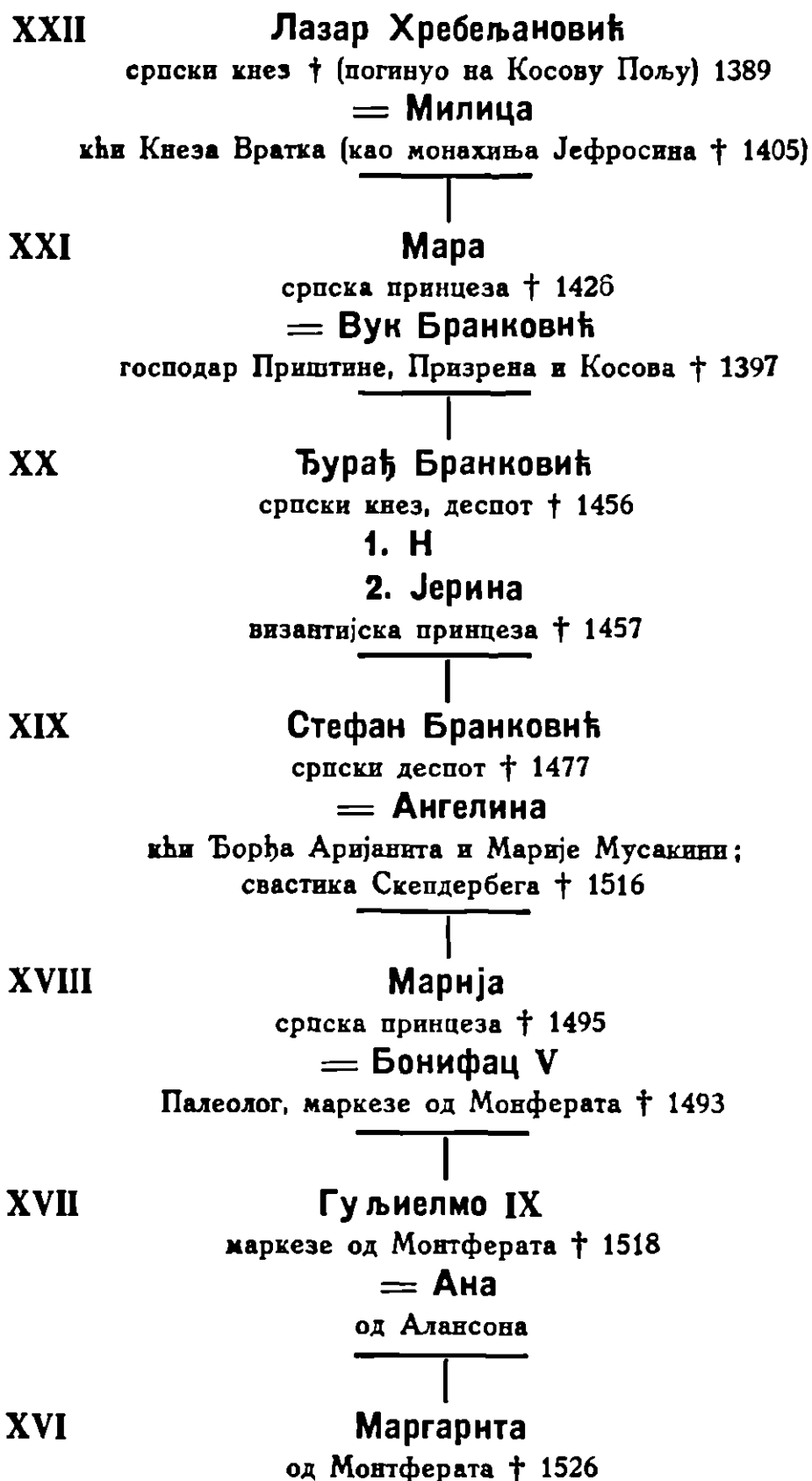

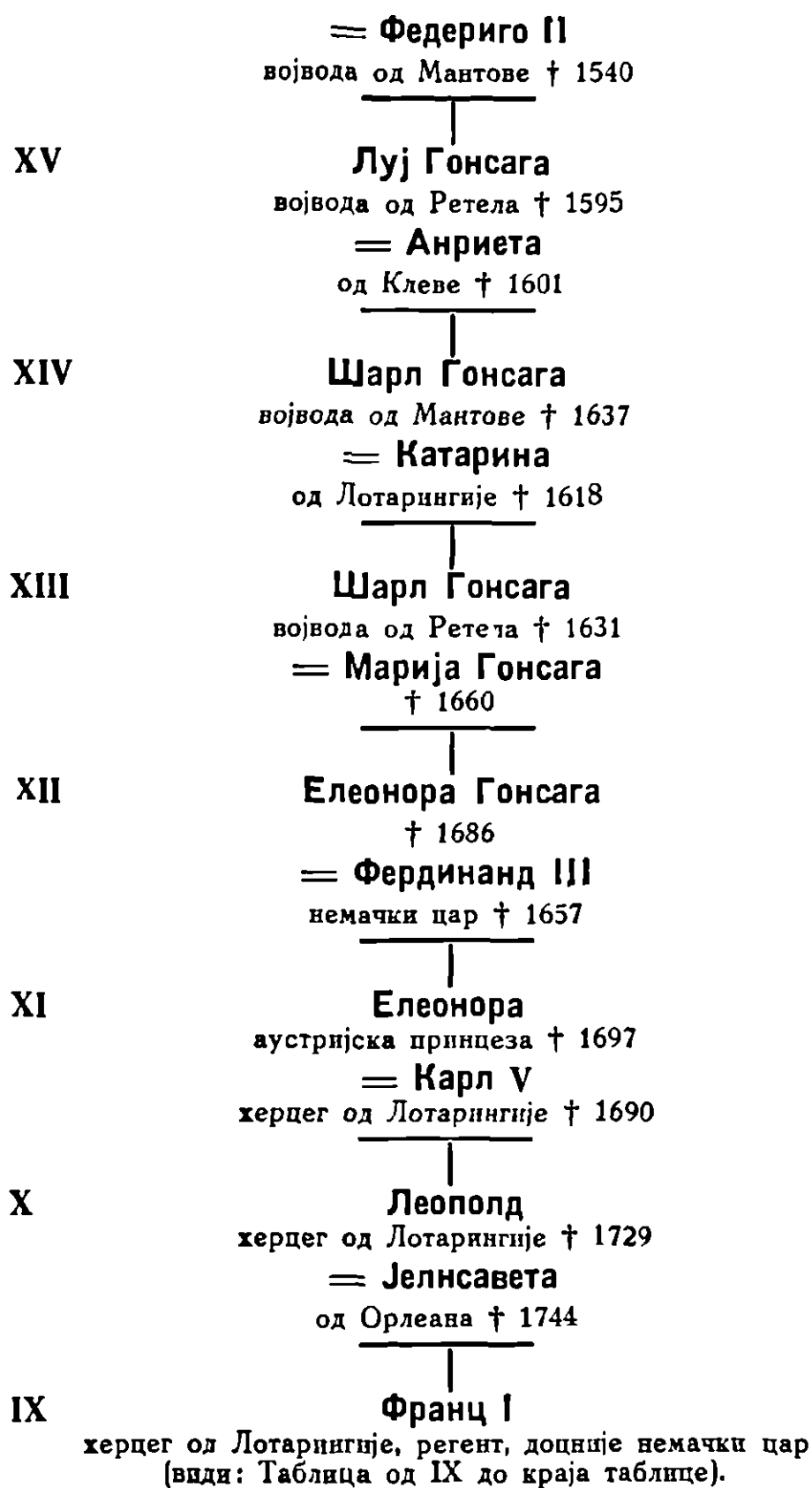

ТАБЛИЦА II

ТАБЛИЦА III
по материнској лози

1. **Еуфрозија** Дукаина Каматера † после 1204
= **Алексиј III** цар од Византије
2. **Марија** Ангелина † 1218
= **Теодор** цар од Никеје
3. **Марија** Ласкара † 1270
= **Бела IV** мађарски краљ
4. **Јелена** мађарска принцеза
= **Болеслав** војвода од Калиша
5. **Јелисавета** кнегиња од Калиша † 1304
= **Хајнрих** војвода од Шлеске
6. **Еуфемија** војвоткиња од Шлеске † 1347
= **Ото** војвода од Корушке
7. **Јелисавета** војвоткиња од Корушке † 1352
= **Петар** краљ од Сицилије
8. **Беатриче** принцеза од Сицилије † 1365
= **Руперт** гроф од Пфалца
9. **Ана** грофица од Пфалца † 1415
= **Вилхелм** војвода од Берга
10. **Маргарета** грофица од Берга † 1442
= **Ото** војвода од Брауншвајга
11. **Јелисавета** принцеза од Брауншвајга † после 1443
= **Ерих** војвода од Брауншвајга

12. **Ана** принцеза од Брауншвајга † 1474
= **Албрехт** војвода од Баварске
13. **Јелисавета** баварска принцеза † 1484
= **Ернст** изборни кнез од Саксонске
14. **Кристина** саксонска принцеза † 1521
= **Јохан** дански краљ
15. **Јелисавета** данска принцеза † 1555
= **Јоахим** изб. кнез од Бранденбурга
16. **Марија** принцеза од Бранденбурга † после 1577
= **Јохан** кнез од Анхалта
17. **Марија** грофица од Анхалта † 1563
= **Албрехт** гроф од Барбиа
18. **Марија** грофица од Барбиа † 1628
= **Георг** гроф од Ербаха
19. **Доротеа** грофица од Ербаха † 1643
= **Лудвиг** гроф од Хоенлоа
20. **Софија** грофица од Хоенлоа † 1682
= **Волфганг** гроф од Кастела
12. **Јулијана** грофица од Кастела † 1706
= **Хајнрих** гроф од Хоенлоа
22. **Филипина** грофица од Хоенлоа † 1751
= **Крафт** кнез од Насауа

23. **Каролина** принцеза од Насауа † 1774
= **Кристијан** фалачки гроф од Пфалца
24. **Каролина** принцеза од Пфалца † 1774
= **Лудвиг** гроф од Хесена
25. **Амалија** принцеза од Хесена † 1832
= **Карл** кнез од Бадена
26. **Вилхелмина** принцеза од Бадена † 1836
= **Лудвиг** велики војвода од Хесена
27. **Марија** принцеса од Хесена † 1808
= **Александар II** руски цар
28. **Марија** руска велика кнегиња † 1920
= **Алфред** од Единбурга и Кобурга
29. **Марија** принцеза од Велике Британије
= **Фердинанд** румунски краљ
30. **Марија** румунска принцеза
= **Александар** југословенски краљ

Петар II
Краљ Југославије

ТАБЛИЦА IV

XXVIII

Урош
велики жупан српски, владао 1115—1131

XXVII

Јелена
српска принцеза
= Бела II
мађарски краљ † 1141

XXVI

Геза II
мађарски краљ † 1161
= Еуфрозина
од Кијева

XXV

Јелисавета
мађарска принцеза † 1203
= Фридрих
чешки херцег † 1189

XXIV

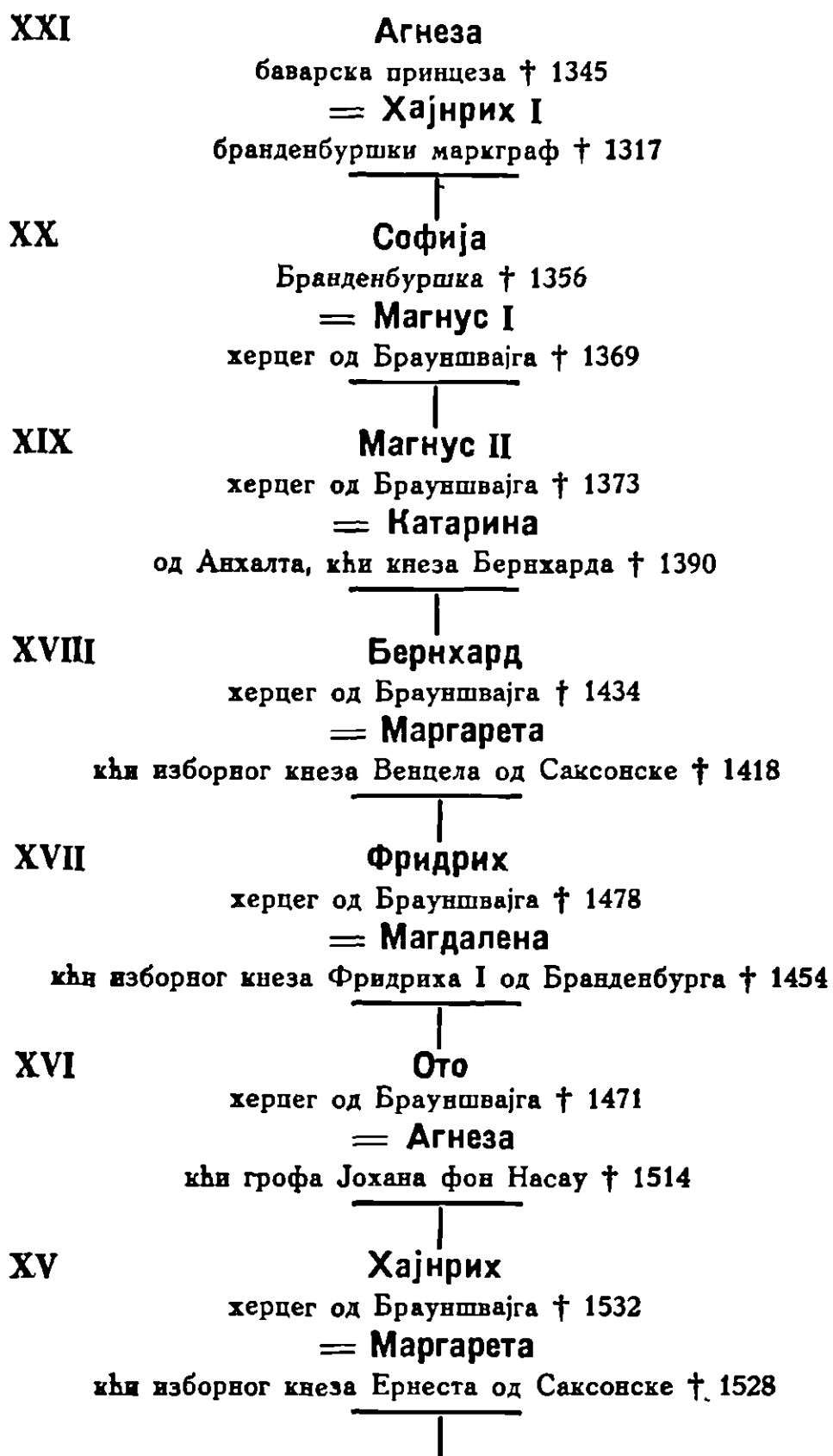
Лудмила
од Чешке † 1240
= Лудвиг I
баварски херцег † 1231

XXIII

Ото II
баварски херцег † 1253
= Агнеза
од Брауншвајга (унука Хајнриха Лава и Матилде
енглеске принцезе) † 1267

XXII

Лудвиг II
баварски херцег † 1294
= Матилда
кћи немачког краља Рудолфа од Хабзбурга

XIV

Ото
херцег од Брауншвајга † 1549
= **Матилда**
кћи Јануса III од Кампа † 1580

XIII

Ото
херцег од Брауншвајга † 1603
= **Маргарета**
кћи грофа Хајнриха од Шварцбурга † 1557

XII

Јелисавета Ана
од Брауншвајга † 1618
= **Ерик**
граф Брахе † 1614

XI

Беата Маргарета
од Браха † 1645
= **Густав**
барон Стенбок † 1629

X

Густав
граф Стенбок † 1685
= **Кристина**
грофица де ла Гардије праунука краља Јохана III
шведског † 1704

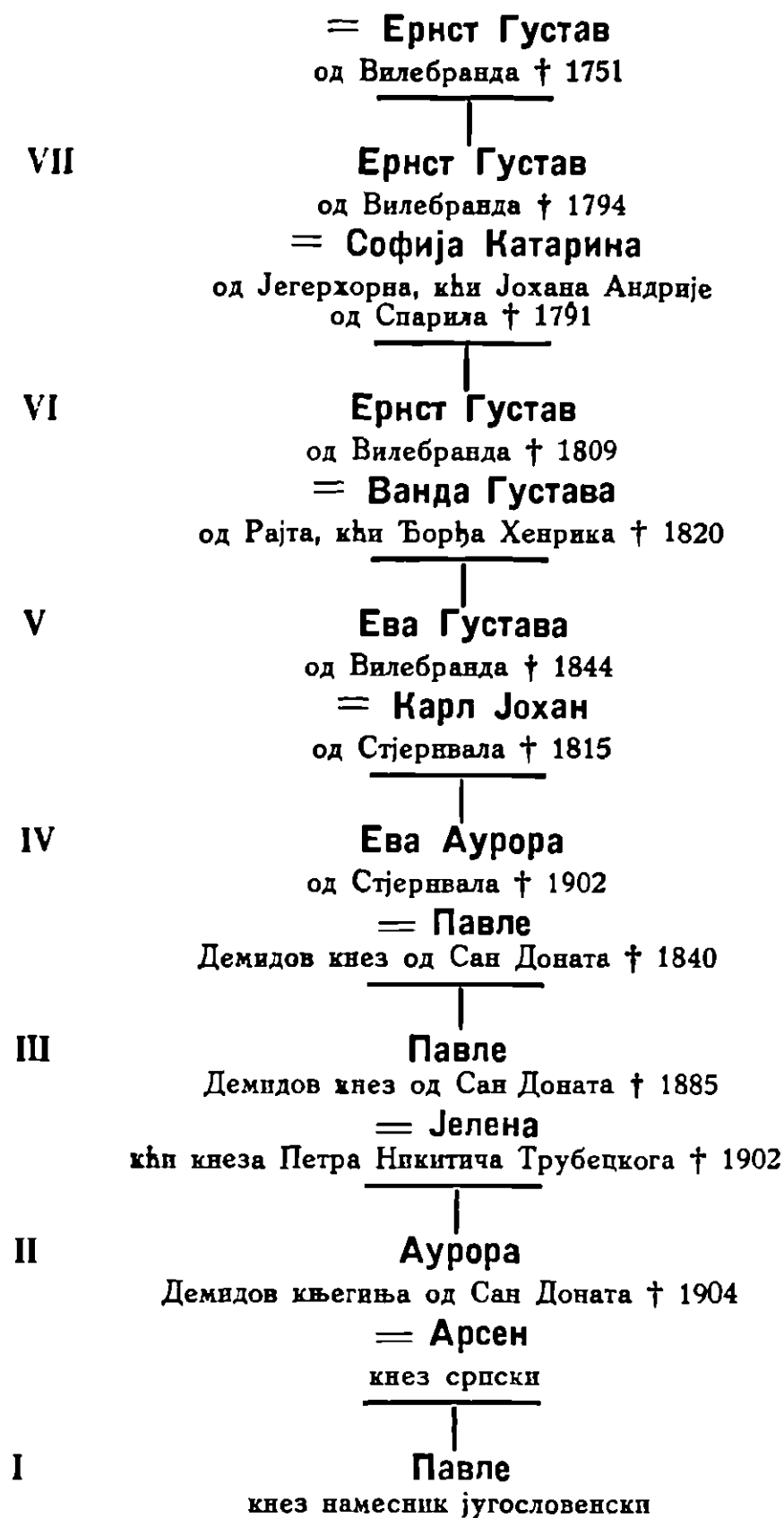
IX

Хедвига Елеонора
грофица Стенбок † 1729
= **Лоренц**
барон Кројц † 1698

VIII

Елеонора Марија
од Кројца

Centuries of migrations and changing of homes and national boundaries engendered a new spirit of mutual relations between Slavic and Teutonic tribes on the dawn of the Middle Ages. In antiquity the mighty state kept distant from all others and granted the fellowship of law and customs to his citizens only. There was no conception of international equality. No government had any respect for the vital interests of foreign people. No person except the man who was tied to his commonwealth by some link of general or personal protection enjoyed the sense of security which national pride and force was willing to grant. The Greeks and Romans designated all other people barbarians; and to be classed as barbarian meant to themselves a lack of the privilege of law and justice. The Slavic and Teutonic people looked upon each other with different ideas. They built up political and private relationship on equal footing, and their method to establish the new spirit of equality was to arrange marriages for their kings and princes to the daughters of foreign royal families.

The daughters of the reigning dynasty represented the nation just as well as the sons. The sovereigns wife descending from another royal family proved thus to be more than a representative of her own nation. She came to form a link of international community and a real guarantee of mutual respect.

Mankind's oldest conception of continuity has been drawn from the experience that there are no more natural and binding ties than those of blood. The very spirit of monarchy as it has been developed by the Slavic and Teutonic nations originated from the idea that the nobility of a dynasty ought to be derived from and must be sustained by inheritance of noble blood. Since the beginning of mediæval civilisation in Europe the families of the sovereigns traced their origin from former kings and princes. Heredity of royal blood constituted the title for legitimate power and ranged the royal families well above their people. Consanguinity united the royal families holding such power all over Christian Europe and gave them an equal footing. They formed something like an international family of dynasties, each of them at the same time standing for her special nation. These were the foundations of a new type of internationality, which history judges to be the most precious gift that Slavic and Teutonic nations presented to civilisation, when antique society was overthrown and human progress on his laborious struggle for a higher general standard of life had to work out new lines. Legal equality of sons and daughters and the weight given to consanguinity therefore have been the fundamental principles which helped this progress. Local conflicts and occasional antagonism of interests or ambitions might and may furtheron disturb and check for some time, but never were able nor will be able to hinder the new solidarity. It was too great a rendering to have combined national independence with the spirit of mutual recognition. The Slavic and Teu-

tonic nations who had divided among themselves the provinces of ancient Europe acquired that new freedom of individual expansion, which became the source of all improvements achieved since then by Christian Europeans.

When the Mohammedan Turks on their formidable march against European civilisation first reached Vienna, German historians became strongly interested in Turkish characteristics. They were astonished to find that among the Turks no question was raised as to the mother of the Sultan, nor the mother of anyone else. She might remain unseen and unknown. It was sufficient that the Sultan was regarded as a descendant of former sultans by the male line. Turkish law rejected equality of the sexes, probably because of polygamy being tolerated by law and religion. Consequently the daughter of a Moslem family never could be the bearer of monarchical legitimacy. There could not have been a stronger antagonism between European and Asiatic mentality than this difference in looking upon consanguinity. The two conceptions of the efficiency of blood inheritance upheld by men only or by wife and daughter as well were opposed to each other as the genius of Christian Europe versus the spirit of Asia. The early legend and history of the Greeks has traces of the mediaeval European idea and the Roman history too has some examples showing us, that emperors who gained the imperial throne by personal ability or by means of their army were desirous to establish a relationship with former emperors by marrying one of the descendants or relatives. The Romans went a step further: they resorted

to adoption supplying the natural link by legal means. The practice of adoption has not been accepted by Slavic or Teutonic nations. They did not depart from their system of marriages. A newcomer to one of their thrones marrying the daughter of a reigning house found himself accepted and recognised as an equal by the European dynasties. He thereby elevated his domestic esteem and confirmed the sovereignty of his family. From the fifth to the tenth century we see the dynasties of Goths, Lombards, Anglo-Saxons, Bavarians and all the rest being allied by marriage. More than that: daughters having no brother became heirs to the throne and by marriage surrendered both lands and people to their consort. Kingdoms thereby have been united and others have been separated into pieces. Surely such changes of boundaries and established unities often have brought about serious quarrels and bitter wars; there exists no system of human doings that has not its disadvantage. But the final development of Europe justifies the system adopted in the Middle Ages. In the eleventh century the prominent branches of the large family of Rurikide granddukes reigning in different centers all over Russia entered the international circle of Christian dynasties by way of marriage; so did the Celtic kings of Scotland, the Scandinavian kings of Denmark, Norway and Sweden, the Byzantine emperors, the Hungarian kings and the ancient Serbian rulers: grand zupans, kings and emperors. This is the genesis of the community of Christian sovereign families as it exists up to the present time. Now and then this community has been joined by new families which came

into possession of one of the old thrones. Everyone of these sought an entrance into the established circle by way of marriage with daughters of the old families. So did the rich patricians de Medici from Florence, some of the Doge families of Venice, the Norman knight who founded a kingdom and a dynasty in Sicily, the royal houses of the Tudors in England and Wasa in Sweden, both descending from minor nobility. The same way of enrolling in the circle of royal families has been adopted by the Romanows in Russia, the Bonaparte in France, the Bernadotte in Sweden, the Petrovich-Nyegosh in Montenegro and the dynasty of Karageorgewitch in Serbia, later on kings of the Serbs, Croats and Slovenes or of the present Jugoslavia.

The first Serbian ruler of the Middle Ages, who sought contact with the European dynasties referred to was Urosh I, the White (1115—1131). One of his daughters married Conrad II († 1150) Duke of Znojmo from the Bohemian dynasty Premysl; he was a nephew of the Bohemian King Wratislav II († 1174) and cousin of Leopold of Bavaria († 1141) and of Henry of Austria († 1177). Urosh's other daughter Helen married, upon the occasion of the treaty between the Serbs and Magyars against Byzantium 1129, King Bela II the Blind, son of the Polish Princess Riksa, a granddaughter of the German Emperor Otto II and the Byzantine Princess Theophane. Helen was not only, as wife of King Bela, the crowned Queen of Hungary (1131), but a regent as well; she called her brother Belosh, Urosh's son, appointing him Ban of Croatia and

Palatine of Hungary, to assume the duties as a coregent.

The marriage of Helen, Urosh's I daughter is the first reliably recorded union of a Serbian princess with a foreign royal court. The Russian princess Aurora Demidoff of Saint-Donato, mother of Prince Regent Paul, was a descendant of Queen Helen; thus Prince Paul inherited from his mother's line the blood of the ancient Serbian sovereigns. (Table IV).

The son of Urosh I, Grand Szupan Desa, was succeeded by Stephen Nemanya († 1200), founder of the greatest Serbian dynasty in the Middle Ages. When he heard that the German Emperor Frederick I. Barbarossa was preparing the third Crusade, about the end of 1188, Stephen sent messengers to the royal court of Nürnberg with a letter informing Barbarossa that he would be very pleased if the Crusaders would pass through his land. Indeed Stephen Nemanya gave the Emperor Frederick a stately reception in Nish offering him an alliance against Byzantium. The Emperor consented; in return he promised to give a relative, the Bavarian Countess of Andechs, daughter of Berthold IV, Margrave of Istria and Carniola and Duke of Dalmatia and Croatia or Merania (Meer an = Land on the sea) in marriage to Nemanya's nephew Tolyen. Thus it was found necessary to confirm the alliance between Nemanya and Barbarossa. Nearly all sovereigns of Nemanya's dynasty contracted political marriages. Their wives were Byzantine, French, Bulgarian and Hungarian Princesses, or Italians from the most prominent families

of Venice (Dandolo, San Marco, Morosini). Stephen Nemanya's son Stephen († 1223), the first Serbian King to be crowned was married first to Eudoxia Angelina, daughter of the Byzantine Emperor Alex III. His third wife, Anna Dandola, was a granddaughter of Enrico Dandolo, Doge of Venice. Stephens great-granddaughter Elisabeth, daughter of King Stephen Dragutin, is for us the most remarkable Princess of Nemanya's dynasty, Nemanya's blood surviving in many European reigning houses through her marriage. Elisabeth married in 1284 Stephen I. Kotroman, Ban of Bosnia. His family by this marriage was raised to the rank of sovereigns. Her son Stephen II. Ban of Bosnia married Elisabeth, Princess of Poland. Their son, Elisabeths grandson, Stephen Tvrtko became King of Bosnia. Her elder granddaughter married Louis I of Anjou, and became Queen of Hungary. Her younger granddaughter Katherine married Hermann, Count of Cilli. Katherine's granddaughter Barbara of Cilli, wife of Sigismund of Luxemburg, Bohemia and Hungary became German Empress. The great-granddaughter of the Empress Barbara and Emperor Sigismund, Anna, heiress of Bohemia and Hungary, was the wife of the German Emperor Ferdinand I. They were the ancestors of Maria Theresia, empress and of her husband, the Emperor Francis I. Their great-granddaughter, Leopoldine, Archduchess of Austria was the great-grandmother of Ferdinand, King of Rumania, father of Princess Maria the Queen mother of Yugoslavia and the Mother of King Peter II.

The last Serbian dynasty Brankovich has died out in its male line, but continued to exist in the descendants of daughters. The Serbian Prince Lazar Hrebelyanovich (†1389) — or »Emperor Lazar«, so he was called by national tradition — married Militza (»Empress Militza«), daughter of Vratko, a Voivode (leader) of Emperor Dushan; she was a granddaughter of the Szupan Dimitry, son of King Vukan, the eldest Nemanya's son. Their daughter Mara (»the Beautiful Mara«) married Vuk Brankovich, the master of Kosovo district. The son of Mara and Vuk, the Serbian Despot Georg Brankovich, married the Byzantine Princess Irene Cantakusena. Their son Stephen Brankovich had a daughter Maria, married 1485 to Bonifacius II, Margrave of Monferrato from the Byzantine dynasty Palaeolog and through her, both, Prince Lazar and the family of Brankovich became the ancestors of numerous imperial and royal dynasties in Europe. Maria's granddaughter Margaret brought her Serbian blood into the Italian ducal family of Mantua by marrying Frederick II. Gonzaga, duke of Mantua. Several daughters of the family Gonzaga married members of the Lotharingian and Austrian reigning house and thereby became great-grandmothers of Empress Maria Theresia and of her husband emperor Francis I., who in their female line are ancestors of the Rumanian King Ferdinand I, of Maria, Queen Mother of Yugoslavia and of Peter II King of Yugoslavia.

These are the ways that make it possible to prove (Tables I and II) that in the veins of King Peter II is flowing the blood of Stephen Nemanya,

founder of the greatest and most famous Serbian dynasty of the Middle Ages, as well as the blood of Prince Lazar, who died gloriously on the battlefield of Kossowo in 1389 fighting the Turks. On the eve of the battle Prince Lazar gave a meal to his dukes and commanders. This »meal of Kossowo« became by degrees through national tradition to be charged with mystic meaning and Prince Lazar was proclaimed by the serb orthodox church as a national saint. The fate of the Balkans has been considerably determined through the battle of Kossowo and that of a great part of Europe as well for some centuries. In this battle fell the turkish sultan Murat. But it was for nought that the chimes of Notre Dame in Paris rang out the victory of the Serbs which had been too soon and falsely announced to the Court of France by the Doge of Venice.

The male lines of all Serbian princely families of the Middle Ages have died out, but their daughters have transmitted their blood and thus it continued to live from generations to generations. The house of Charlemagne has long been remembered after his male line had died out, old chroniclers registering those of the living princes who could trace their origin up to Charlemagne by the female line. For the Britons the female line going back to Alfred the Great has the same importance. When after many centuries the tradition of such descendency faded and disappeared in the memory of the living, historians recalled the genealogical ties and pointed them out. Investigation of royal origin by the female lines is especially fostered today in England

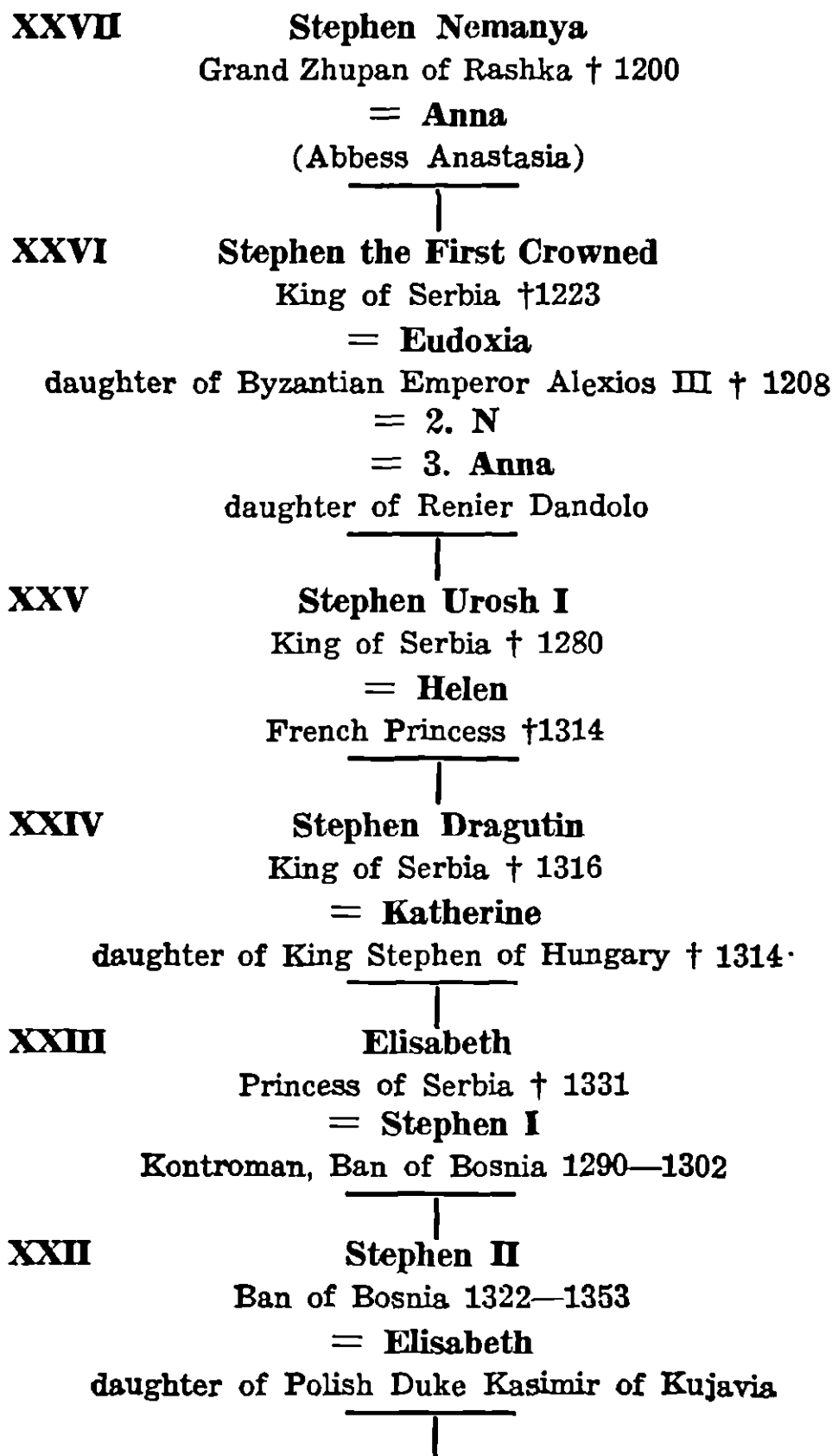
and also in other West- European countries. The worthy task of this study has been to prove that likewise in the reigning house of Yugoslavia the blood of the ancient Serbian dynasties exists.

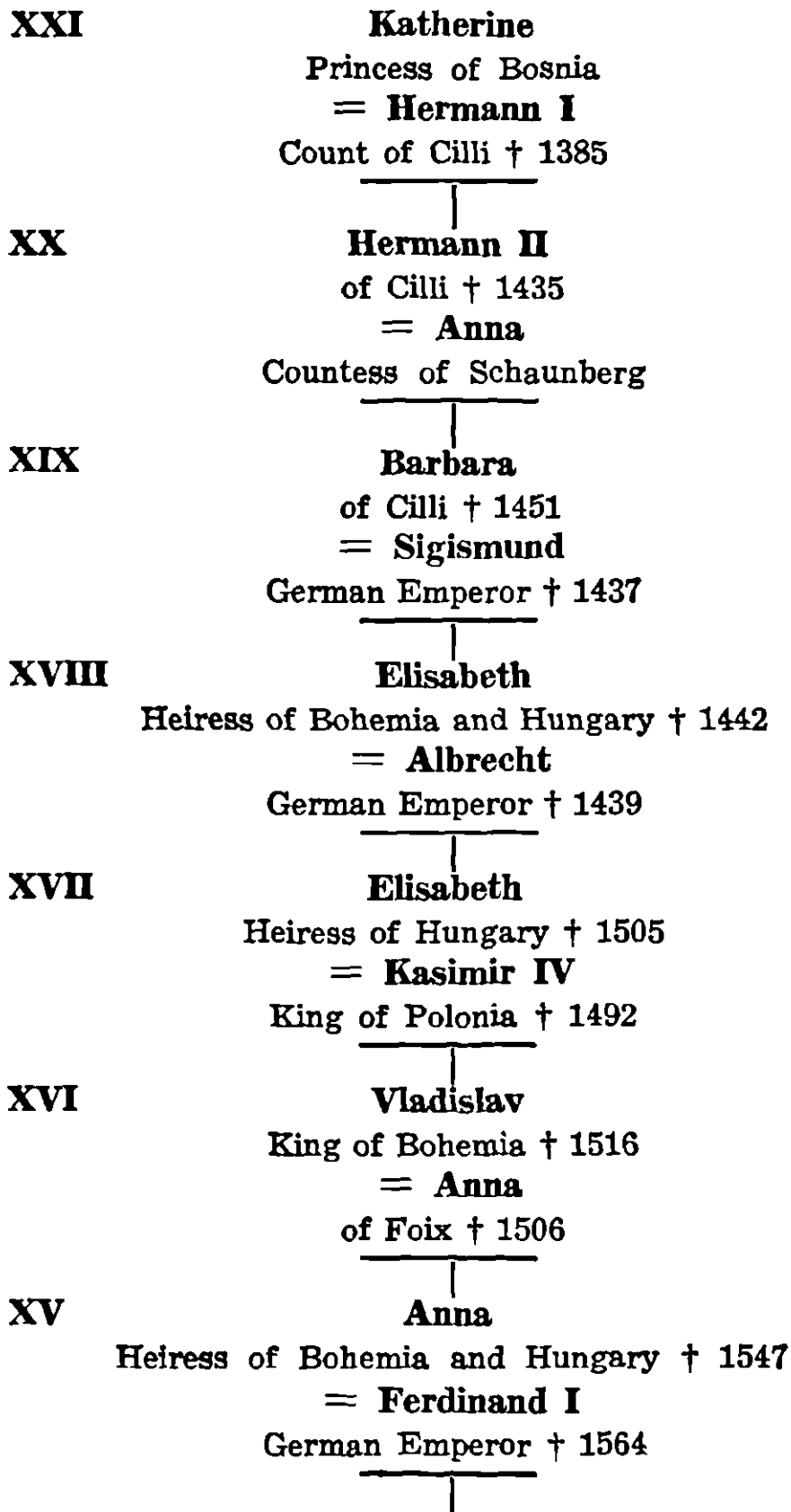
The Table III shows a long line of King Peter II.'s pure maternal line of origin. Though the family name descends by the male line only, the maternal line certainly is of equal importance with regard to the physical determination of features and character. The head of this line of King Peter II.'s is the Empress Euphrosina, wife of the Byzantine Emperor Alexis. Euphrosina was called Kamatera Dukaina. So very probably her mother came from this family that for some time wore the Byzantine imperial crown; but definite information permitting to trace this line further back is lacking. There are not many princes with a maternal line so well proved by documents extending thus far back. No member of any European reigning house of our days can establish a maternal line of a more prominent and noble ancestry than that of King Peter II.

Graz — Zagreb 1936

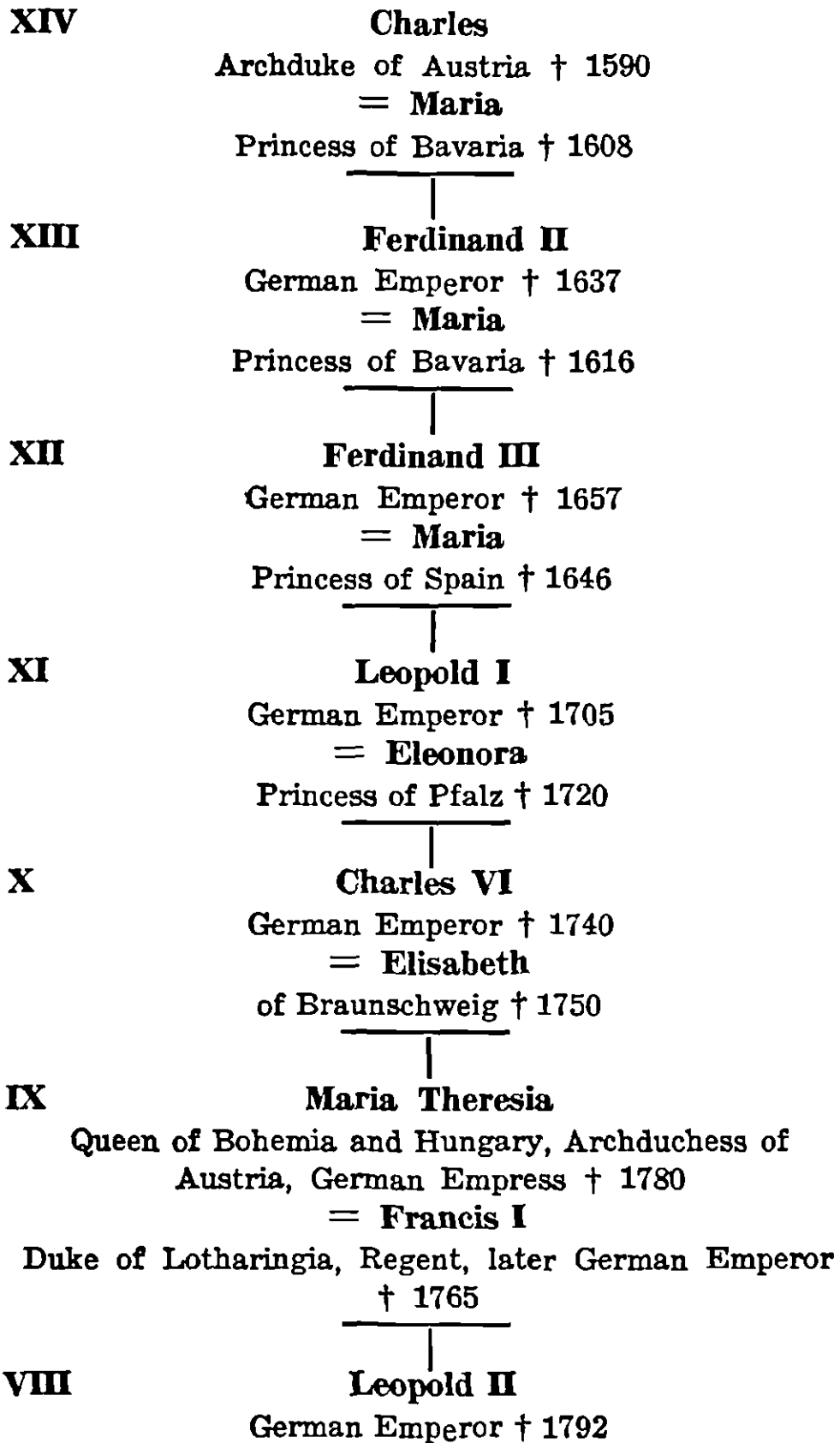
T A B L E I

Sigla:
+ date of death
= married

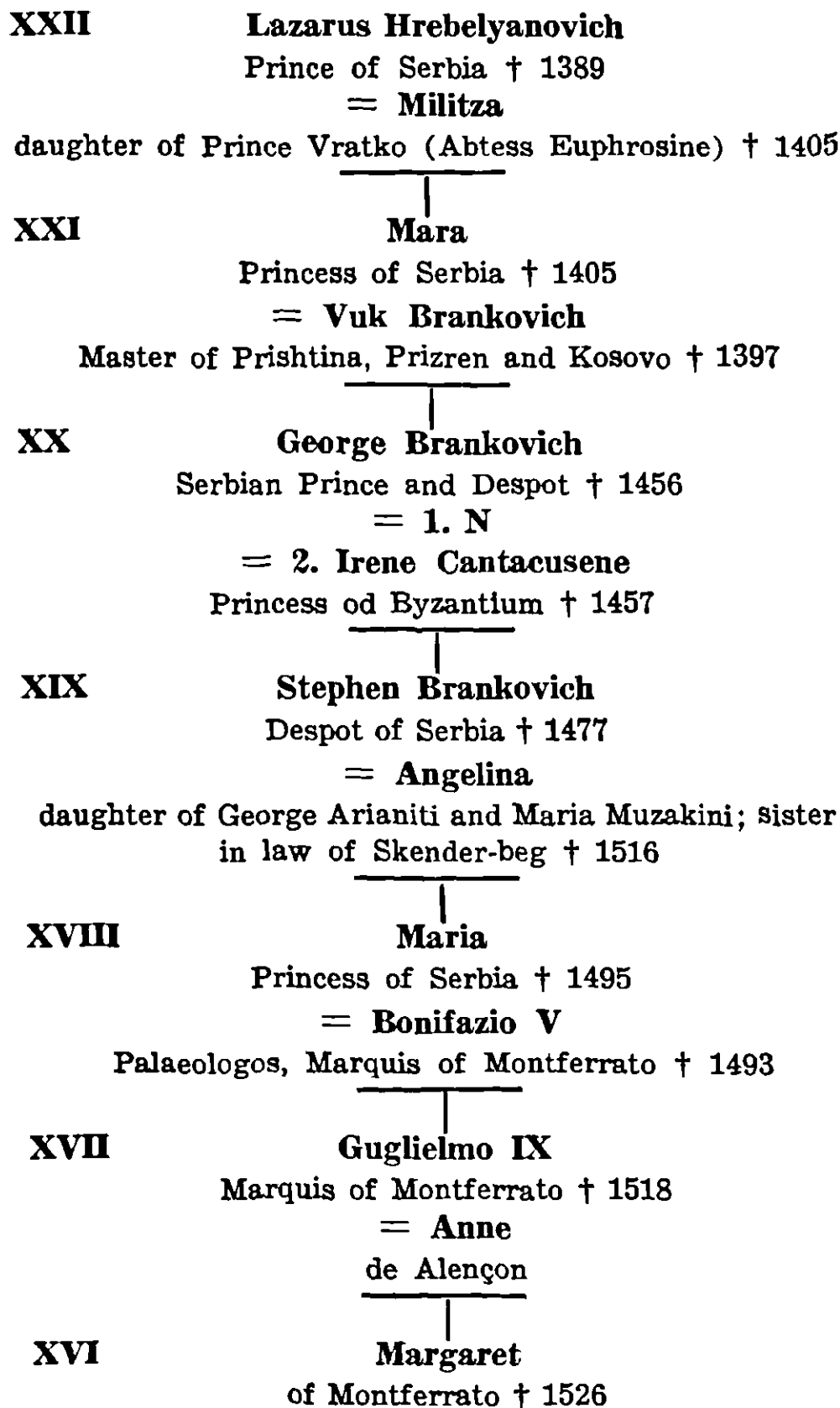

T A B L E II

T A B L E III
(Female line)

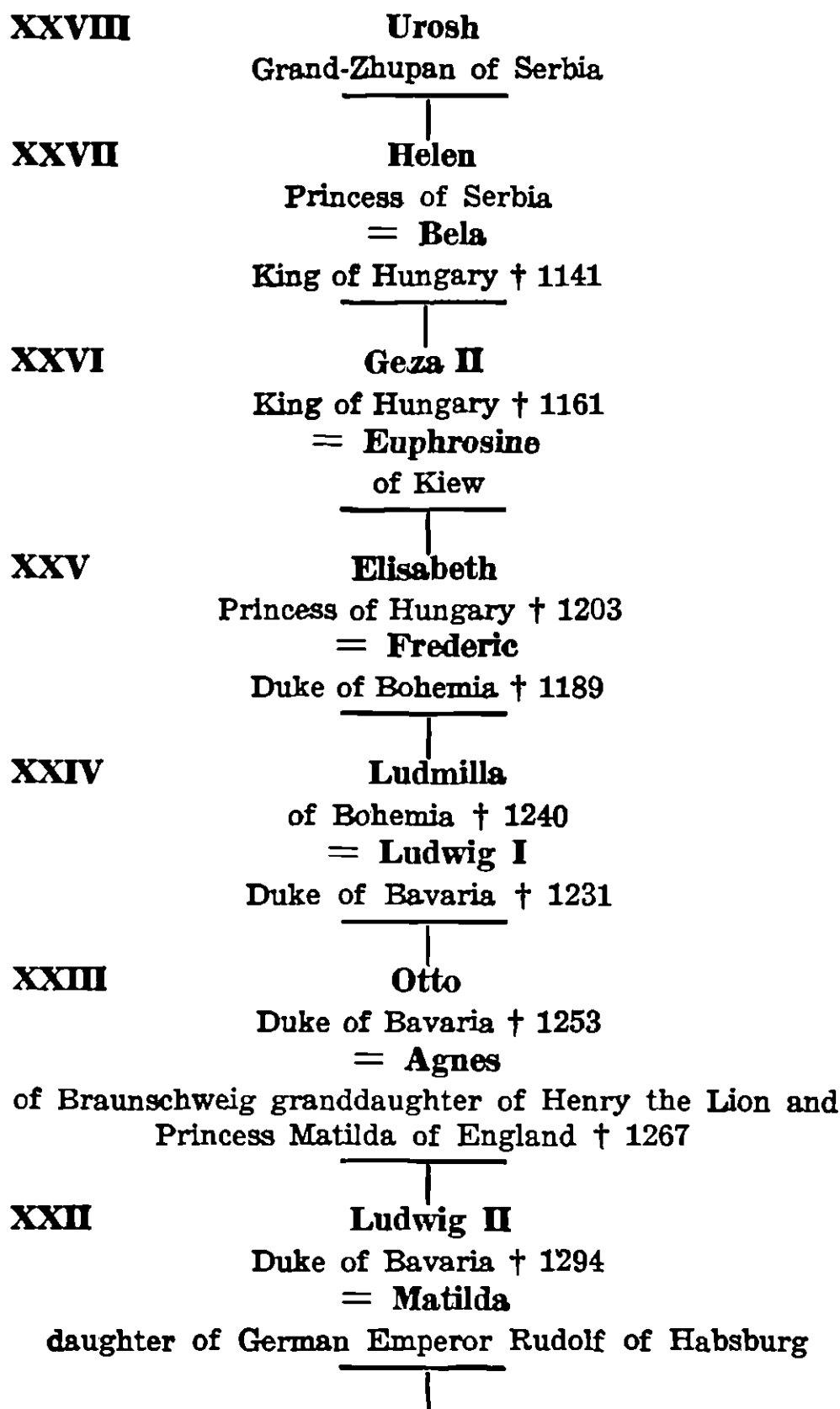
1. **Euphrosine** Dukaina Kamatera † after 1204
= **Alexios III** Emperor of Byzantium
2. **Maria** Angelina † 1218
= **Theodor** Emperor of Nikaea
3. **Maria** Laskara † 1270
= **Bela IV** King of Hungary
4. **Helen** Princess of Hungary
= **Boleslaw** Duke of Kalish
5. **Elisabeth** Princess of Kalish † 1304
= **Henry** Duke of Silesia
6. **Euphemia** Duchess of Silesia † 1347
= **Otto** Duke of Carinthia
7. **Elisabeth** Duchess of Carnthia † 1352
= **Peter** King of Sicily
8. **Beatrice** Princess of Sicily † 1365
= **Rupert** Count of Pfalz
9. **Ann** Countess of Pfalz † 1415
= **William** Duke of Berg
10. **Margaret** Countess of Berg † 1442
= **Otto** Duke of Braunschweig

11. **Elisabeth** of Braunschweig † after 1443
= **Erick** Duke of Braunschweig
12. **Ann** of Braunschweig † 1474
= **Albrecht** Duke of Bavaria
13. **Elisabeth** of Bavaria † 1484
= **Ernest** Prince Elector of Saxony
14. **Christine** of Saxony † 1521
= **John** King of Denmark
15. **Elisabeth** of Denmark † 1555
= **Joachim I** Pr. Elec. of Brandenburg
16. **Mary** of Brandenburg † after 1577
= **John** Prince of Anhalt
17. **Mary** of Anhalt † 1563
= **Albrecht** Count of Barby
18. **Mary** of Barby † 1628
= **George** Count of Erbach
19. **Dorothea** of Erbach † 1643
= **Louis** Count of Hohenlohe
20. **Sophia** of Hohenlohe † 1682
= **Wolfgang** Count of Castell

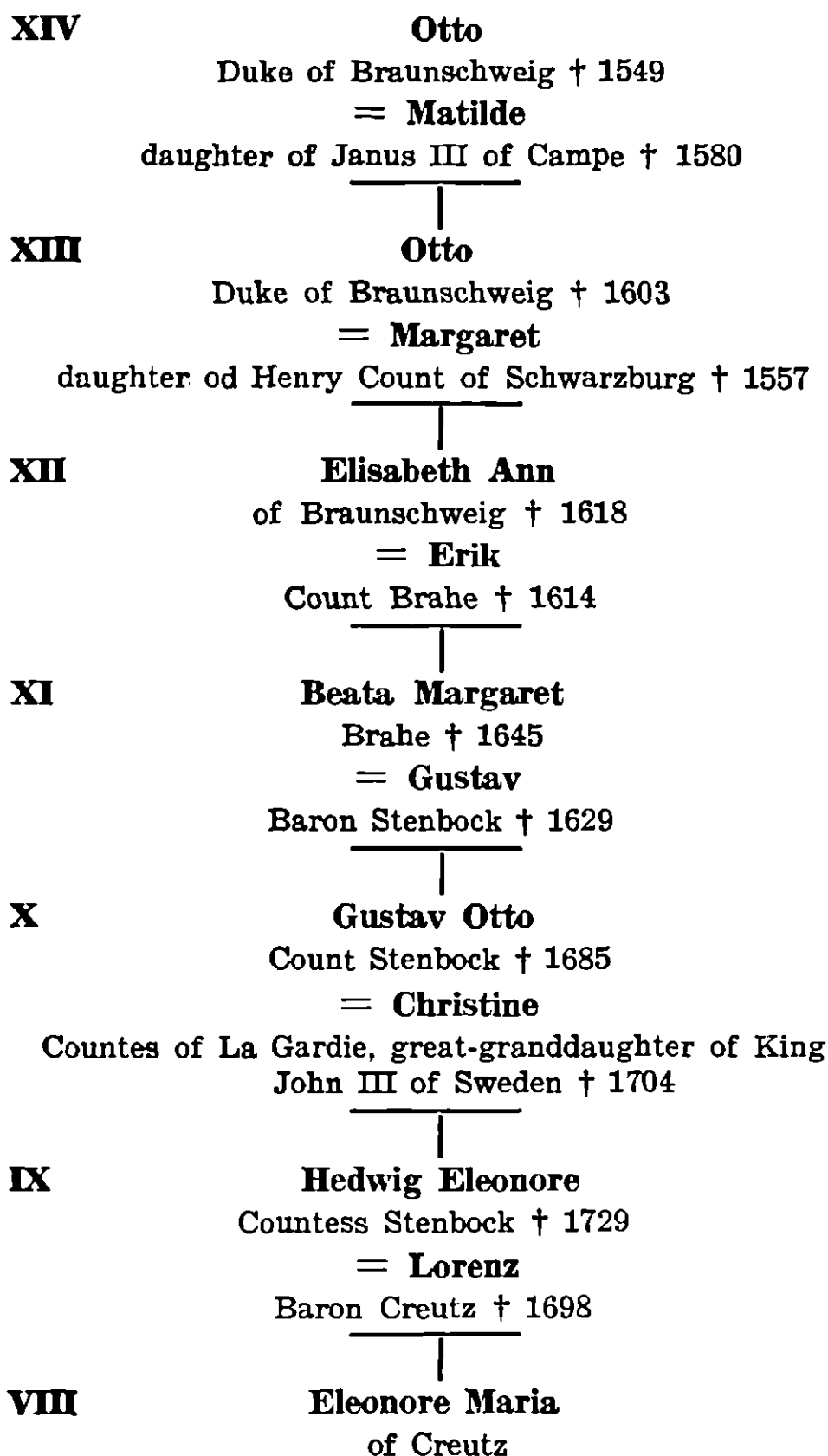

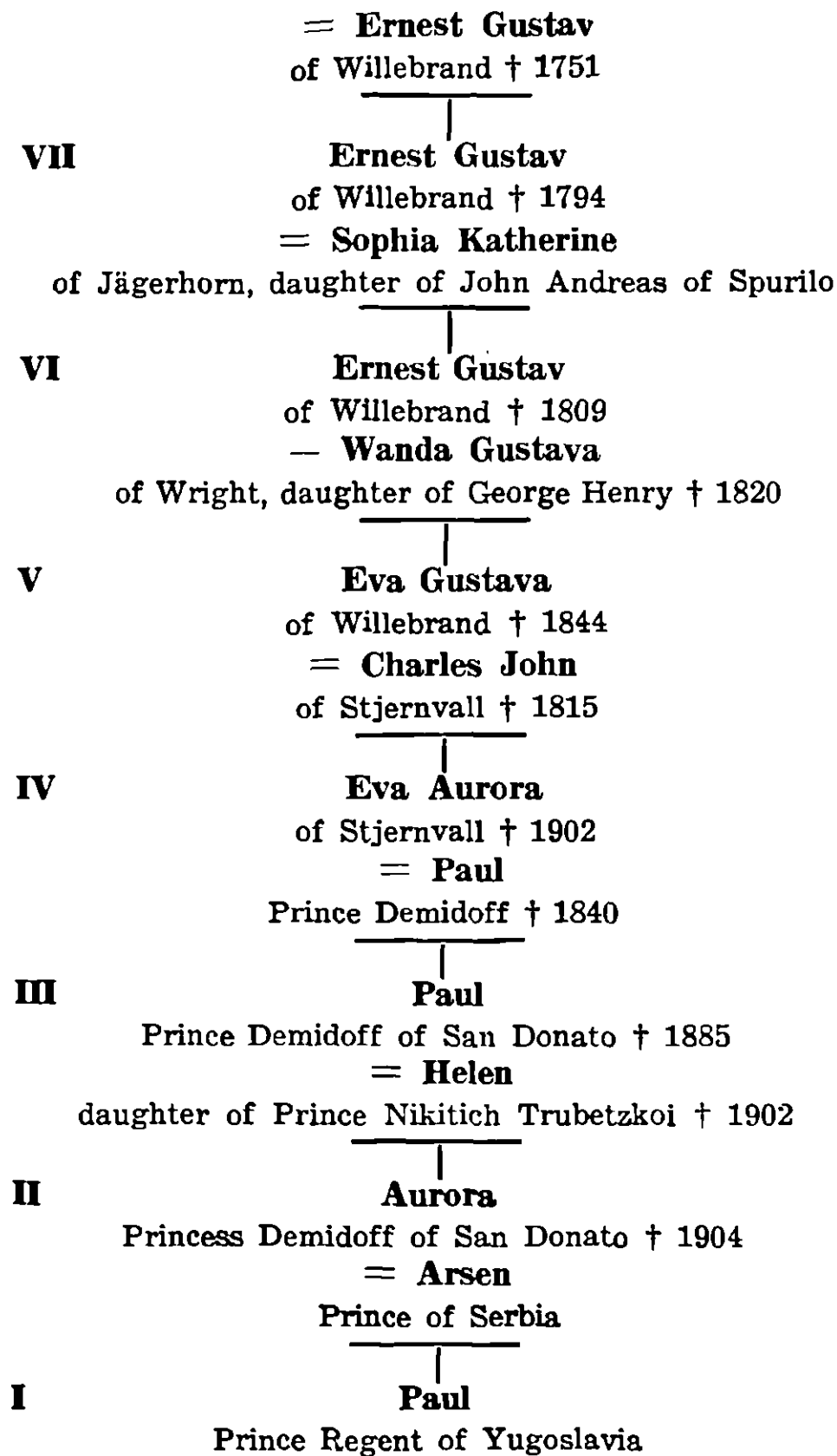
21. **Juliana** of Castell † 1706
= **Henry** Count of Hohenlohe
22. **Philippine** of Hohenlohe † 1751
= **Kraft** Prince of Nassau
23. **Caroline** of Nassau † 1774
= **Christian** Count of Pfalz
24. **Caroline** of Pfalz † 1774
= **Louis** Count of Hessen
25. **Amalia** of Hessen † 1832
= **Charles** Prince of Baden
26. **Wilhelmina** of Baden † 1836
= **Louis** Archduke of Hessen
27. **Mary** of Hessen † 1880
= **Alexander** Emperor of Russia
28. **Mary** Grand-duchess of Russia † 1920
= **Alfred** Duke of Edinburgh a. Coburg
29. **Mary** Princess of Great Britain
= **Ferdinand** King of Rumania
30. **Mary** Princess of Rumania
= **Alexander** King of Yugoslavia
- Their son is King Peter II of Yugoslavia**

T A B L E I V

ЛИТЕРАТУРА — LIST OF AUTHORITIES

Dr. Kamill Behr, Geneologie der in Europa regierenden Fürstenhäuser, II. Aufl. 1870.

Др. Владимир Ћоровић, Историја Југославије 1934

Dr. Otto Freiherr von Dungern, Das Problem der Ebenbürtigkeit 1905

Dr. Otto Freiherr von Dungern, Ahnen Deutscher Fürsten, I, 1906.

Dr. Otto Freiherr von Dungern, Mutterstämme 1924

Osmo Durchman, Kahden Serbian prinssin suomalaisista esivanhemmistä, 1927.

Gustav Elgenstierna, Svenska Adelns Ättartavlor, 1925—36.

Dr. Prinz von Isenburg, Ahnen der Deutschen Kaiser, 1933.

Др. Алекса Ивић, Родословне таблице српских династија и властеле, 1928.

Јиречек-Радоњић, Историја Срба 1922

Др. Станоје Станојевић, Историја Срба III 1926

Dr. Ferdo pl. Šišić, Pregled povijesti hrvatskoga naroda 1916